Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 2	15. Januar 1914	68. Aargang

„King Follet Talen".

Guds Person og Væsen.

Menneskets Udødelighed og dets Slægtskabsforhold til Gud.

Af Profeten Joseph Smith.

Med Anmærkninger af B. H. Roberts.

(Fortsat.)

Jeg vil drøfte det allerførste hebraiske Ord i Bibelen. Jeg vil gjøre nogle Bemærkninger over den allerførste Sætning i Beretningen om Skabelsen — „Berosheit". Jeg ønsker at analysere dette Ord. „Be" betyder i, ved, af, osv.; „Rosh" betyder Hovedet, og „eit" er en grammatikalsk Endelse. Da den inspirerede Herrens Tjener nedskrev det, skrev han ikke Ordet „be". En gammel ubemyndiget Jøde tilføjede det. Han syntes, det var for galt at begynde med at tale om Hovedet! Først stod der: „Hovedet for Guderne bragte Guderne frem". Dette er Ordenes sande Betydning. „Baurau" betyder at bringe frem. Hvis I ikke tro det, tro I ikke den Guds Tjener, som Gud har undervist. Verdens Lærde kunne ikke lære Eder mere herom, end hvad jeg har fortalt Eder. Altsaa, „Gudernes Øverste fremførte Guderne i det store Raad".

Jeg vil omsætte og tydeliggjøre det i det engelske Sprog. O, I Lovkyndige, Doktorer og Præster, som have forfulgt mig! Jeg ønsker at lade Eder vide, at den Helligaand ogsaa veed Noget lige saavel som I. Gudernes Øverste kaldte Guderne sammen, og de sad i Raad for at danne Verden. Medlemmerne af det store Raad sad omkring ham i

Himlene hist og besluttede Tilblivelsen af de Verdener, som dengang bleve skabte. Naar jeg siger Doktorer og Lovkyndige, mener jeg Theologerne. En eller anden Lærd kunde maaske faa isinde at indvende, at Skriften siger saa og saa, og vi maa tro Skriften; den maa ej forandres. Men jeg vil vise Eder en Vildfarelse i den.

Jeg har en gammel Udgave af det Nye Testamente paa Hebraisk, Latin, Græsk og Tysk. Jeg har læst en Del i det tyske Testamente og fundet, at det er den rigtigste Oversættelse og i nærmest Overensstemmelse med de Aabenbaringer, Gud har givet mig i Løbet af de sidste sjorten Aar. Det fortæller om Jacobus, Zebedæi Søn. Det er Jakob. I det engelske Testamente er hans Navn oversat ved James. Dersom nu Jakob havde Nøglerne, kunde I tale om James i al Evighed og aldrig faa Nøglerne. I Matth. 4 : 21, i min gamle tyske Udgave, staar der Jakob istedetfor James.

De Lærde sige: „Dersom Du prædiker Noget, som ikke stemmer med Bibelen, ville vi raabe Forræderi." Hvorledes kunne vi undgaa Helvedes Fordømmelse, dersom Gud ikke er med os og giver os Aabenbaring desangaaende? Menneskene binde os med Lænker. Det latinske Testamente siger Jacobus, hvilket er ensbetydende med Jakob; det hebraiske siger Jakob; det græske siger Jakob, og det tyske siger Jakob. Her have vi fire Vidnesbyrd mod eet. Jeg takker Gud for, at jeg har faaet denne gamle Bog; men jeg takker ham endnu mere for den Hellig-Aands Gave. Jeg har faaet den ældste Bog i Verden; men en endnu ældre Bog har jeg i mit Hjerte, nemlig den Hellig-Aand. Jeg har alle fire Testamenter. Kom hid, I Lærde, og læs, om I kunne. Jeg vilde ikke have fremkommet med dette Vidnesbyrd, hvis det ikke havde været for at forsvare Ordet „rosh" — Hovedet, Gudernes Fader. Jeg har kun omtalt dette for at vise, at jeg har Ret.

I Begyndelsen sammenkaldte den øverste Gud et Raad af Guder, som lagde den Plan at skabe Verden og befolke den. Naar vi begynde at lære paa denne Maade, begynde vi at faa Kundskab om den eneste sande Gud og hvad Slags Væsen det er, vi skulle dyrke. Naar vi have faaet Kundskab om Gud, begynde vi at forstaa, hvorledes vi skulle nærme os ham og hvorledes vi skulle bede til ham, saaat vi kunne blive bønhørte.

Naar vi forstaa Guds Væsen og vide, hvorledes vi skulle komme til ham, begynder han at udfolde Himlene for os og kundgjøre os Alt om dem. Naar vi ere rede til at komme til ham, er han rede til at komme til os.

Nu vil jeg spørge Alle, som høre mig, hvorfor de Lærde, der prædike Saliggjørelse for Menneskene, sige, at Gud skabte Himlen og Jorden af Intet? Aarsagen er, at de ere uvidende om de Ting, som høre Gud til, og ikke have den Hellig-Aands Gave. De anse Enhver, som mod-

siger deres Begreber, for at være en Gudsbespotter. Dersom Du siger til dem, at Gud skabte Verden af Noget, ville de kalde Dig en Daare. Men jeg er kyndig og veed mere end alle Verdens Vise tilsammen; den Hellig Aand veed det i alt Fald, og han er i mig og forstaar mere end hele Verden, og jeg vil forene mig med ham.

Spørg de Lærde, hvorfor de sige, at Verden blev til af Intet, og de ville svare: „Siger ikke Bibelen, at Verden blev skabt?" og af Ordet skabe uddrage de den Slutning, at Verden blev dannet af Intet. Men Ordet skabe kommer af Ordet „baurau", hvilket ikke betyder at skabe af Intet; det betyder at organisere — ligesom en Mand vilde organisere sine Materialier og bygge et Skib.

(Profetens Opfattelse af Skabelsen støttes i høj Grad af senere Tiders lærde Mænd. Hans Velærværdighed Baden Powell siger i Kittos »Cyclopædia of Biblical Literature«: „Betydningen af det Ord „skabe" er almindeligvis bleven knyttet til Begrebet at danne Noget af Intet. Men naar vi prøve paa at faa en mere korrekt Betydning af Ordet, kunne vi naturligvis kun opnaa dette ved at undersøge den oprindelige Sætning." Den lærde Professor fortæller os derpaa, at tre forskjellige hebraiske Udsagnsord ere paa forskjellige Steder benyttede som Udtryk for den samme guddommelige Handling og kunne oversættes ved: skabe, danne og forme. „Uagtet", fortsætter Professoren, „hvert af disse Ord har sin særlige Betydning, saa anse de bedste Forskere dem for at være saa nær ensbetydende, at med Hensyn til Begrebet at danne Noget af Intet faar dette Begreb liden eller ingen Stadfæstelse i det første af disse Ord." Og selvfølgelig, dersom denne Ide ikke kan finde Stadfæstelse i Ordet „skabe", saa kan man endnu mindre i Ordene „danne" og „forme" finde noget Bevis for, at Verden blev skabt af Intet.

Professor Powell siger endvidere: „Skabelsesbegrebet i den Mening, at danne Noget af Intet eller at bringe Noget ind i Tilværelsen, som ikke i Forvejen existerede, er i dette Ords strengeste Betydning ikke en bibelsk Lære, men er blevet fremsat som et theologisk Grundprincip, fordi det forhøjer vore Begreber om den guddommelige Kraft, og især fordi det modsatte vilde være en Indrømmelse af Stoffets evige Tilværelse."

Dr. Wil. Smiths store Bibel-Ordbog indeholder ikke nogen Artikel under Ordet „skabe" eller „Skabelse", men i Artiklen „Jord" findes en Omtale af dette Emne og en Forklaring af Grunden til, at Bogen ikke indeholder en Artikel om „Skabelse": „Selve Skabelses-Handlingen, saaledes som den findes omtalt i første Mosebogs første Kapitel, er et Emne, der ligger over og udenfor Menneskets Erfaring. Sproget, saaledes som det oprindeligt er opstaaet som Udtryk for den af Sandserne opfattede materielle Verden, har ikke et Ord, der fuldtud udtrykker denne

Handling. Ordet „skabe" og det hebraiske „bara" ere maaske meget passende Ord til at udtrykke vort Begreb om den første Skabelse; men de kunne benyttes og maa nødvendigvis benyttes til andre Skabelsesmethoder; ikke heller vil Tilføjelsen: „af Ting, som ikke vare til", eller „ikke af Ting, som fandtes", gjøre Udtrykket mere vægtigt. At Sproget ikke har et Ord, der udelukkende og fuldstændigt beskriver Skabelseshandlingen, er en ganske selvfølgelig Mangel, thi den Begivenhed skete kun een Gang, og dette Ord maatte for at være fyldestgjørende være opstaaet ved denne Leilighed og benyttet ved den alene, hvilket vilde være umuligt."

Filosoferne hævde med ligesaa stor Bestemthed Profetens Lære.

Herbert Spencer siger i sin »First Principles«: „Det var en Gang den almindelige Mening, at Ting kunde forsvinde, blive til Intet... Nutidens Theologi er i Læren om Verdens Begyndelse gjennemsyret af denne Opfattelse... Vort gradvis tiltagende Forraad af Erfaringer har foraarsaget et Omslag i denne Opfattelse, saa at Læren om Stoffets Uforgjængelighed nu er almindelig antaget. Alle de tilsyneladende Beviser for, at Noget kan komme af Intet, ere et for et blevne forkastede gjennem et mere udvidet Kjendskab til Naturlovene. Kometen, som pludselig opdagedes paa Himlen og Nat efter Nat tiltager i Størrelse, er beviselig ikke et nyskabt Himmellegeme, men kun et saadant, der indtil for nylig var udenfor vort Jagttagelsesomraade. Skyen, som i Løbet af nogle Minutter former sig, bestaar ikke af Stoffer, der lige have begyndt at existere, men af Stoffer, som i Forvejen vare til i en mere opløst og gjennemsigtig Form. Omvendt viser den tilsyneladende Tilintetgjørelse af Stof sig ved nærmere Undersøgelse kun at være en Forandring i Formen. Vand fordamper og bliver usynligt, men kan ved Fortættelse bringes tilbage til sin tidligere Skikkelse. Naar et Gevær afskydes, forsvinder Krudtet, men i dets Sted opstaar visse Gasarter, som ved at fordre mere Plads end Krudtet foraarsage Explosionen."

Fiske følger Spencer og slutter i sin »Cosmic Philosophy« sit Argument med følgende Ord:

„Det er nu umuligt at tænke sig, at et eneste Gran af Stof kan blive til af Intet eller blive tilintetgjort."

Robert Kennedy Duncan siger (1905) i sin »New Knowledge«:

„Stoffets forskjellige Former ere underkastede en altomfattende, almindelig Grundlov. Denne Lov, kjendt under Navnet: Stoffets Uforgjængelighed, siger, at ikke et eneste Atom kan skabes eller tilintetgjøres. Alle Kongens Heste og alle Kongens Krigere kunne ikke tilintetgjøre et Knappenaalshoved. Vi kunne knuse et Knappenaalshoved, opløse det i Syrer, brænde det i en elektrisk Ovn, kort sagt benytte enhver Ødelæggelsesproces, vi kjende, og dog vil det Stof, der udgjorde Knappenaalshovedet vedblive at være til. Det er lige saa umuligt at skabe det som at til-

intetgjøre det. Vi kunne ikke danne Noget af Intet. Enhver Ting, som er til, er dannet af Stof, der er evigt. Universet indeholder i Dag ikke et eneste Atom mere, end det altid har indeholdt, og det vil aldrig indeholde et eneste Atom hverken mere eller mindre." R.)

Heraf udlede vi, at Gud havde Materialier for at organisere Verden af Kaos — kaotiske Stoffer, hvilke ere Elementer, hvori al Herlighed bor. Elementerne have existeret ligesaa længe som Gud selv, og deres iboende Egenskaber kunne aldrig tilintetgjøres; de kunne organiseres og opløses, men ikke tilintetgjøres. De have ikke haft nogen Begyndelse og kunne ikke heller have nogen Ende.

(„Elementerne ere evige, og Aand og Element annamme, naar de ere uadskilleligt forenede, en Fylde af Glæde... Elementerne ere Guds Tabernakel, ja Menneskets Tabernakel, endog Tempel." — Pagtens Bog, Kap. 93 : 33—35. R.)

Jeg har en anden Gjenstand at fremlægge for Eder, som ogsaa er beregnet paa at ophøje Menneskene; men det bliver umuligt for mig at sige meget derom. Jeg skal derfor kun løseligen berøre denne Gjenstand, da Tiden ikke tillader mig at sige Alt. Det er Noget, som staar i Forbindelse med de Dødes Opstandelse, nemlig Sjælen — Menneskets udødelige Aand. Hvor kom den fra? Alle Lærde og Gejstlige sige, at Gud skabte den i Begyndelsen; men det er ikke saa.

(„Jeg — Kristus — var i Begyndelsen hos Faderen, og var den Førstefødte... I (talende til de Brødre, som vare tilstede, da Aabenbaringen blev givet) — I vare ogsaa i Begyndelsen hos Faderen. Det, som er Aand (d. e. den Del af Brødrene, som var Aand) ja, Sandhedens Aand... Mennesket (menende Menneskeslægten, alle Mennesker) var ogsaa i Begyndelsen hos Gud. Intelligens (hvilket sikkert mener hvert Menneskes aandelige Enhed, alle Intelligenser) — Intelligens eller Sandhedens Lys var ikke skabt eller dannet, ikke heller kan det blive." (Pagtens Bog 93 Kap.) Heraf følger Menneskets Selv Tilværelse og nødvendigvis dets evige Tilværelse: Uskabeligheden af dets aandelige Enhed eller Intelligens, som Profeten fremholder i sin Tale. R.)

Den bloite Tanke, at dette skulde være Tilfældet, nedsætter Mennesket i mine Øjne. Jeg tror ikke en saadan Lærdom, thi jeg veed bedre. Hør det, og selv om I ikke tro mig, vil det ikke i mindste Maade svække Sandheden. Jeg vil bevise, inden jeg bliver færdig, at den Person er en Daare, som ikke tror mig. Det, jeg vil tale om, er af en ophøjet Natur.

I sige, at Gud er et evigt Væsen. Hvem har sagt Eder det? Det er rigtigt nok, men hvorledes have I faaet det at vide? Hvem har

sagt Eder, at Mennesket ikke ogsaa er evigt Væsen efter det samme Princip? Mennesket er til efter det samme Princip. Gud dannede et Legeme og satte Menneskets Aand i det, og det blev en levende Sjæl (henviste til Bibelen). Hvorledes læses det paa Hebraisk? Der staar ikke i den hebraiske Bibel, at Gud skabte Menneskets Aand, men der staar: „Gud dannede Mennesket af Jorden og satte Adams Aand i ham, og saaledes fremkom et levende Legeme."

Aanden eller Intelligensen, som Mennesket er i Besiddelse af, er lig Gud selv. (Fortsættes.)

Guds Tilværelse.

En ung Mand ønsker at vide, hvad der begrunder Troen paa Guds Tilværelse, naar Bibelen og Prædikestolen lades ude af Betragtning.

Dette Spørgsmaal kan maaske lettest besvares ved at anføre nogle Udtalelser af den store Filosof Locke. Et saadant Emne egner sig jo ikke til udførlig Drøftelse i en kort Avisartikel.

Han anser det for givet, at Mennesket har en fast Overbevisning om sin egen Tilværelse. Han veed, at han er til. Han veed ogsaa, at Noget ikke kan opstaa af Intet. Der maa være et Ophav eller en Skaber til Alt, hvad der er til.

Dernæst, siger han, er det indlysende, at alle Menneskenes Evner og Egenskaber stamme fra den samme Kilde som selve Tilværelsen. Følgelig maa denne Kilde være i Besiddelse af alle de Evner og Egenskaber, som Menneskene have. Menneskene have Jagttagelsesevne og Kundskab; vi kunne derfor være forvisfede om, at Kilden til vor Oprindelse er et Væsen, som besidder Kundskab og Forstand.

Ved saaledes at betragte os selv og hvad vi ufejlbarligt finde i vor egen Konstitution, ledes vi gjennem vor Fornuft til Erkjendelsen af den bestemte og selvindlysende Sandhed, at der er et evigt, almægtigt og alvidende Væsen, som vi kalde Gud.

Det samme Argument kan ogsaa udtrykkes paa følgende Maade: Mennesket befinder sig i en Verden, hvor Alt tyder paa Orden og derfor ogsaa paa en Plan og Hensigt. Jo mere grundigt Mennesket iagttager Naturen, des tydeligere overbevises det om, at der herfker Orden allevegne, lige fra Støvet paa Jorden til Verdenerne, der lyse paa Himlen, fra de laveste Livsytringer til de højeste. Dette leder nødvendigvis til den Slutning, at der er en personlig Hensigt bagved det Hele. Han veed, at naar der er Orden, maa der ogsaa være en Hensigt og Nogen til at frembringe den. Efter hvad vi se omkring os i Forbindelse med, hvad vi have erfaret, kunne vi ikke komme til nogen anden Slutning, end at der er et højere Væsen, som vi og hele Verden skylde vor Tilværelse.

En Bevisførelse af lignende Art er med stor Kraft fremsat i den hellige Skrift, og den kan i Sandhed siges at hvile paa virkelige filosofiske Fornuftslutninger. Psalmisten David spørger: „Mon han, som plantede Øret, ikke skulde høre? Eller mon han, som dannede Øjet, ikke skulde se?" Esaias stiller følgende Spørgsmaal til sine Tilhørere: „Ville I ikke forstaa? Ville I ikke høre? Er det ikke forkyndt Eder fra Begyndelsen? Have I ikke forstaaet, af hvem Jordens Grundvold er lagt?" Alle Profeterne pege paa Universet med dets uendelige Mangfoldighed af Verdener og Tilværelser som et Bevis paa Guds Tilværelse. „Himlene fortælle Guds Ære, og den udstrakte Befæstning forkynder hans Hænders Gjerning." Hvad der menes med dette er, at det vilde være lige saa rimeligt og fornuftigt at sige, at et Hus var blevet til uden en Bygmester, eller at et Skib sejlede fra New York til Liverpool og tilbage igjen uden nogen Styrmand, som at sige, at Jorden er bleven til af sig selv, og at den holder sig paa sin bestemte Bane i Rummet uden at være styret eller paavirket af en styrende Magt. Fornuften tillader ikke en saadan Slutning.

Men Gud har ikke overladt dette saa vigtige Spørgsmaal om Tilværelsen af en Skaber til Fornuftslutninger alene, vel vidende, at Menneskets er svagt, og at sommetider de Viseste iblandt os let ledes ud i Mørket. Han har aabenbaret sig selv. Moses bar Vidnesbyrd om hans Tilværelse. De gamle Profeter saa' hans Herlighed, samtalede med ham og bar Vidnesbyrd om ham. Vor Herre Jesus var hans udtrykte Billede. Hans Apostler saa' og bar Vidnesbyrd om hans Herlighed. Og i vor Tidsalder, efter at Antikristens Regjering var til Ende, blev det ved den nye Husholdnings Begyndelse tilstedt Profeten Joseph Smith at modtage en af de største og herligste Tilkjendegivelser af Guds Tilværelse, der nogensinde er blevet Mennesket forundt. Han vidnede om dette for Verden og beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod. Den Kjendsgjerning, at Gud er til, er stadfæstet baade ved Fornuftslutninger og Vidnesbyrd. Ingen Kjendsgjerning kan hvile paa et sikrere Grundlag.

Men det maa staa klart for Enhver, at personlig Forbindelse med Gud ikke kan tilvejebringes hverken ved Argumenter eller ved Vidners Vidnesbyrd. Den levende Gud vedbliver at være skjult for det kjødelige Menneske. Det er kun gjennem Aandens Vidnesbyrd i vore Hjerter, at Kundskaben om Guds Tilværelse kan gjøre sin Indflydelse gjældende paa vort Liv. Aandens Vidnesbyrd er derfor af allerstørste Betydning for ethvert menneskeligt Væsen. »Deseret News«.

— Nedlad dig ikke til at diskutere med de Ugudelige. Evangeliets Principper ere for hellige til at mundhugges over. Bær dit Vidnesbyrd i Ydmyghed og overlad Resten til Herren. Brigham Young.

Torsdag den 15. Januar 1914.

En Historie om de to Lamper.

En Lignelse og dens Betydning

Af Apostel James E. Talmage.

Iblandt de materielle Ting fra Fortiden — Ting, som jeg opbevarer, fordi skjønne Minder knytte sig til dem, og fordi de erindre mig om svundne Tiders behagelige Samarbejde — er der en Lampe. Den er af „Argand"-Typen og blev i sin Tid almindeligt kaldt „Studenterlampen", et Navn, den fik, fordi den særlig egnede sig til at læse ved. Denne Slags Lamper regnedes for at være blandt de bedste i Fortiden. Kun nogle faa Aar adskille Fortiden fra Nutiden, maalt med Udviklingens og Fremskridtets Maalestok. I den Fortid, hvorom jeg taler, var Belysningsgas kun kjendt i de store Byer og i gamle Kjøbstæder med en Historie og højtflyvende Planer; Elektricitet i Beboelseshuse var en stor Sjældenhed; Stearinlys og Petroleumslamper vare de eneste almindelige Belysningsmidler i Hjemmene.

Den Lampe, jeg her henhyder til — Studenterlampen fra min Skole- og Studeretid — var en af de bedste i sit Slags. Jeg havde kjøbt den for surt erhvervede Sparepenge, og den hørte til mine værdifuldeste Ejendele. Denne Lampe var forsynet med en lille, hul Vægge og et lige, valseformet Glas med en Indsnævring og en tilsvarende Udvidelse ved Foden, saaledes at det passede til Brænderen. Den var konstrueret efter Datidens bedste videnskabelige Principper. Dens rørformede Vægge af mindre end en Fingers Tykkelse modtog tilstrækkelig Ventilation i Bunden og besørgede Forbrændingen uden et altfor stort Tab af Energi gjennem unyttig Varmeudvikling. Oliebeholderen blev baaret af en Stang og befandt sig flere Tommer fra Lysgiveren, saaledes at den ikke kastede nogen Skygge ned paa Bogen eller Skrivepapiret, forudsat naturligvis at Lampen blev stillet rigtigt.

Jeg passede min Lampe godt. Jeg var lige saa stolt af den, som en Hesteejer er af sit Yndlingsdyr. Han vil helst selv strigle og fodre sin Hest, og jeg betroede heller ingen andre til at klippe Vægen, pudse Glasset eller fylde Beholderen paa min Lampe. Naar den brændte for fuldt Blus og med sin mørkegrønne Skjærm kastede Lys ned under sig, da ydede den mig en fuldtud tilfredsstillende Belysning, og eftersom jeg med mine Bøger holdt Vagt Nat efter Nat baade gjennem sene og tidlige Timer, blev min Lampe mere for mig end en blot fysisk Lysgiver — den blev en medfølende Selskabsbroder, en aandelig Inspirator. Du, som har været i Storm og Strid, Du, som har maattet kjæmpe

med Vanskeligheder og brydes med en tilsyneladende ubønhørlig Skjæbne, Du, som under alle saadanne svære Prøver har været velsignet med en aldrig svigtende Ven, en altid nærværende og altid rede Kammerat, Du vil tildels kunne forstaa, hvilken Kjærlighed jeg nærede og endnu nærer til min trofaste Lampe. Sammenlignet med Stearinlys og almindelige Petroleumslamper var den af høj Værdi. Hvad har det saa at sige, at Lyset fra en saadan Lampe i vore Dage betragtes for at være mat? Den var det bedste, jeg kjendte; den var ypperlig paa den Tid. Spørger Du om, hvor meget Lys den gav, da kan jeg nøjagtigt besvare et saadant Spørgsmaal; thi allerede paa den Tid var jeg beskjæftiget med videnskabelige Studier. Jeg prøvede min Lampe efter Reglerne for Lysets Maaling i mit eget improviserede Laboratorium. Lampens Lysstyrke var omtrent 12 Lys efter den gængse Maade at udtrykke dette paa. Det var en høj Lysstyrke paa den Tid — husk paa, det er længe siden!

En Sommeraften sad jeg fordybet i Tanker i den friske Luft udenfor Døren til mit Værelse. En Fremmed nærmede sig. Jeg lagde Mærke til, at han bar en Taske. Han var høflig og underholdende. Jeg satte en anden Stol udenfor, og vi passiarede sammen, til Dagen svandt for Tusmørket, og Tusmørket blev afløst af Natten.

Da sagde han: „De er Student og har uden Tvivl meget Arbejde at udføre om Aftenen ved Lys. Hvad Slags Lampe bruger De?“ Og uden at vente paa Svar fortsatte han: „Jeg har her en bedre Slags Lampe, som jeg gjerne vilde vise Dem, en Lampe, der er konstrueret og indrettet i Overensstemmelse med Videnskabens nyeste Resultater og overgaar Alt, hvad man endnu har set paa Belysningskunstens Omraade.“

Jeg svarede med Selvtillid og, jeg tilstaar, ikke uden en vis Triumf: „Min Ven, jeg har en Lampe, en prøvet og tro Ven. Den har været min Kammerat igjennem mange lange Aftener. Det er en „Argand“-Lampe og en af de bedste. Jeg har renset den og gjort den i Stand i Dag, saa at den kan tændes naarsomhelst. Træd indenfor, saa kan De se den og derved erfare, om Deres virkelig er bedre.“

Vi gik ind i mit Studeværelse, og med en Følelse, som jeg formoder er lig den, der besjæler en Bryder, som er ved at begynde en Kamp, i hvilken han mener sig sikker paa Sejren, satte jeg en Tændstik til min „Argand“.

Den Fremmede gav højlydt sin Ros tilkjende; det var den bedste Lampe af den Slags, sagde han. Han paastod, at han aldrig havde set en Lampe bedre vedligeholdt. Han skruede Vægen op og ned og erklærede, at han ikke før havde tænkt sig, at en Studerelampe kunde være saa fuldkommen.

Jeg syntes godt om Manden. Han lod til at være fornuftig, og hans Væsen var i hvert Fald meget indsmigrende. „Elsk mig, elsk min

Lampe", tænkte jeg, idet jeg ved mig selv omskrev et paa den Tid meget benyttet Mundheld.

„Nu vil jeg med Deres Tilladelse tænde min Lampe," sagde han og aabnede sin Taske, ud af hvilken han tog en Lampe. Det var en „Rochester". Den havde et Glas, der, sammenlignet med Glasset paa min, saa' ud som en Fabriksskorsten ved Siden af et Kakkelovnsrør. Dens hule Væge var bred nok til, at mine fire Fingre kunde faa Plads i den. Dens Skin oplyste hvert Hjørne og hver Ting i Stuen. I dens straalende Lys svandt min egen lille Lampes Skin ind til et svagt, bleggult Skjær. Først i dette Øjeblik gik det op for mig, i hvilken Dunkelhed og Mørke jeg hidtil havde levet og arbejdet, studeret og kjæmpet.

„Jeg vil kjøbe Deres Lampe," sagde jeg, „De behøver ikke at give yderligere Forklaringer." Samme Aften tog jeg min nye Ejendom med til Laboratoriet og beregnede dens Ydeevne. Den lyste med en Styrke af over 40 Lys — fuldtud fire Gange saa meget som min Studenterlampe.

To Dage senere mødte jeg Sælgeren paa Gaden ved Middagstid. Paa min Forespørgsel svarede han, at Forretningen gik godt; Lamperne bleve solgte hurtigere, end Fabriken kunde levere dem. „Men hvorfor arbejder De ikke i Dag?" spurgte jeg. Hans Svar var en Lektie. „Tror De, at jeg er saa dum at gaa omkring og søge at sælge Lamper om Dagen? Vilde De have kjøbt en, hvis jeg havde tændt den, medens Solen skinnede? Jeg valgte netop en Tid, hvor jeg kunde vise Dem min Lampes Fortrin over Deres."

Saaledes er Historien. Tænk nu paa Betydningen af en Del, en ganske lille Del af den.

„Lader saaledes Eders Lys skinne for Menneskene, at de maa se Eders gode Gjerninger og ære Eders Fader, som er i Himlene."

Manden, som vilde sælge mig en Lampe, behandlede ikke min gamle Lampe med Foragt. Han satte sit større Lys ved Siden af min lille Flamme, og jeg skyndte mig at kjøbe.

Missionærerne fra Jesu Kristi Kirke ere sendte ud i Verden i Dag, ikke for at angribe eller foragte Menneskers Tro, men for at vise Verden et større Lys, ved hvilket den skumle Taage, som omgiver de urolige Flammer, hvoraf Menneskenes selvlavede Religioner bestaa, kan blive erkjendt. Kirkens Virksomhed er opbyggende, ikke ødelæggende.

Lad den, som har Øjne og Hjerte, se og forstaa denne Lignelses videre Betydning!

Missionsnyheder.

Ankomst. Følgende Brødre ankom til Kjøbenhavn den 24. December 1913 for at virke som Missionærer i Skandinavien: Andrew L. Knaphus, Central, Utah; Christian W. Andersen, Shelley, Idaho; Howard M. Andreasen, Elwood, Utah, og James C. Jensen, Provo, Utah.

Beskikkelse. Disse Brødre ere beskikkede til at arbejde i følgende Konferencer: A. L. Knaphus i Bergen; C. W. Andersen i Kjøbenhavn; H. M. Andreasen i Christiania og James C. Jensen i Aarhus.

Hvorledes det Onde vendes til det Gode.

Af T. W. B. i »Millennial Star«.

Vore Modstandere bruge tilsyneladende en stor Del af deres Tid og ikke saa ganske lidt af Folkets Penge til deres Forsøg paa at advare Verden imod den saakaldte „Mormonplage". De have bragt „Mormon"-Navnet og det af dem dertil paaheftede Synderegister til alle Jordens Egne baade fjern og nær, saaledes at denne Kirkes Ældster ikke kunne faa noget Menneske til at slutte sig til Kirken, uden at dette Menneske først underkaster dens Lærdomme og Principper en nøje Undersøgelse. Vore Modstandere synes ikke at have Forstaaelsen af den Kjendsgjerning, at de ved i saa stor Udstrækning at give deres Mening tilkjende om vore Lærdomme og vor Livsvandel i Virkeligheden gjøre det lettere for enhver „Mormon"-Missionær at opfylde en af de Pligter, som paalægges ham, naar han bliver sendt ud i Missionsmarken, nemlig den at forlange, at enhver Person skal undersøge Kirkens Principper og Lærdomme grundigt og samvittighedsfuldt, før Vedkommende kan blive optaget som Medlem, og anmode ham eller hende om alvorligt at overveje det Skridt, de ere ved at tage, før de forene sig med dette Folk.

Ganske vist er dette Raab om „Bedrageri", som disse Mennesker til Stadighed udslynge imod os, paa en Maade vidt forskjelligt fra de Instruktioner, som vore Ældster give, idet de raade Folk til at tænke nøje over Sagen, før de kaste deres Lod iblandt os, men Resultatet er omtrent det samme. Dertil kommer, at vore Modstanderes Virksomhed fuldbyrder flere ønskværdige Formaal, der ikke kunde opnaas uden deres Medvirkning. Et af disse er, at mange Mennesker, hvis Medlemsskab ikke er attraaværdigt, afskrækkes fra at forene sig med denne Kirke, medens de under mindre vanskelige eller fuldtud gunstige Omstændigheder vilde gjøre dette og derved blive en Hindring for dens Fremgang. Saaledes som Forholdene nu ere, have saa godt som alle Medlemmerne

sluttet sig til Samfundet af Overbevisning og hjælpe til at rulle Værket frem.

Endvidere kunne paa Grund af den Forfølgelse og Spot, som Kirkens Medlemmer ere udsatte for, kun de bringes ind i Samfundet, som ere i Besiddelse af moralsk Mod, Karakterstyrke og aandelig Selvstændighed. De Fordele, som paa denne Maade blive „Mormonismen" tildel, ere af uberegnelig Værdi. For at nævne blot een af dem, saa have vi nu næsten absolut Sikkerhed for, at saadant noget som en kirkelig Panik aldrig vil finde Sted blandt „Mormonerne", ligegyldig hvilken Krise de end ville blive stillede overfor. At dette er Tilfældet, have de vist ved mange Lejligheder, hvor deres Ro og Adfærd under de haardeste Prøver have baaret Vidnesbyrd om deres Standhaftighed og deres Tros Ægthed.

Vore Modstanderes Agitation løser os endvidere fra den Opgave at oplyse Verden om, at Folk ikke i Blinde gaa ind i denne Kirke. Enhver Mand, Kvinde og Barn bliver advaret om at være paa Vagt mod „Mormonismen", og som det var at vente, blive dens Lærdomme grundigt undersøgte, før de annammes, og paa denne Maade udspredes vore Principper mere og mere, samtidigt med at vore Modstandere udføre deres Del af Programmet. Vi kjende ikke noget andet, som saa længe og saa grundigt har været udsat for Offentlighedens Undersøgelse og Kritik som „Mormonismen", og som har taget mindre Skade deraf. Dens Fremgang er ikke bleven standset. Fra en Begyndelse, hvis tilsyneladende Ubetydelighed blev gjort til Gjenstand for Verdens Foragt, udviklede den sig til at blive betragtet som en „Fare" for de falske Religionssystemer i Verden, og nu komme kristne Præster aabenlyst frem med den Indrømmelse, at alle deres ihærdige Bestræbelser paa at modarbejde den have været ude af Stand til at hindre dens Fremgang, og den betegnes som „Mormonismen, det voxende Uhyre".

Deres Magtesløshed overfor denne Kirke bliver paa andre Maader indrømmet uden Forbehold, hvilket Enhver kan overbevise sig om ved at lægge Mærke til deres Forsøg paa at faa nogle af de betydeligste Nationers Regjeringer til at hjælpe dem ved at vedtage saa strenge Love imod „Mormonismen", at den ikke vil kunne have blivende Sted iblandt Menneskene. Netop heri begaa de en stor Fejl imod sig selv, men det er Noget, der kjendetegner alle dem, der forestaa Kampen mod dette Samfund. De udsende Beretninger og Oplysninger om dette Værks Styrke og stadige Tilvext, og disse Beretninger gaa til alle Jordens Egne og kunne ikke undgaa at vække Opmærksomhed hos tænkende Mennesker — netop den Slags Mennesker, som denne Kirke søger. Saadanne Mænd og Kvinder se nu, at vor Lære er helt forskjellig fra, hvad den blev sagt at være i tidligere Tider. Da blev den fremstillet som et System eller snarere som en Samling Meningsløsheder uden

Sammenhæng, uden bestemte Principper eller Levedygtighed nok til at kunne gjøre sig gjældende længere, end til Døden affatte Joseph Smith og senere Brigham Young fra Ledelsen af Kirken. Det gaar nu mere og mere op for disse Mennesker, at Verden tog storligen fejl, da den i sin Tid dannede sig sin Mening om „Mormonismen", og nogle meget lærde og indflydelsesrige Personer prøve nu paa at regne ud, hvor stor en Bommert man da begik. Vore „antimormonske" Medarbejdere skulle nok sørge for at udrydde den Tanke, at „Mormonismen" er svag og ubetydelig. De fordre, at den skal betragtes som en Magt af kæmpemæssig Størrelse og behandles med dette for Øje. Intet af de Angreb, der ere førte imod den, har endnu været i Stand til at omstyrte den eller at ryste dens Grundvold i mindste Maade. Den rider i Triumf over enhver Hindring, som Menneskene stille op for at vanskeliggjøre dens Fremgang. Dersom Religionssamfundene ikke havde bekæmpet den saa bittert, var dette Forhold ikke blevet saa iøjnefaldende og betydningsfuldt. De Kampe, som Kirken har været udsat for og bestaaet, have vist dens Kraft. Næsten enhver Baad kan sejle med Sikkerhed paa Havnens rolige Vand, men det Skib, der kan pløje gjennem Havets skummende Bølger uden en Skramme og trodse Stormens Vælde uden at lide Brøst, er godt og sikkert, og derfor se mange hen til „Mormonismen" som den Religion, der alene vil komme uskadt ud af den store Samfundsomvæltning, som vil opstaa ved Verdens sociale og religiøse Systemers Sammenstyrten — en Begivenhed, som Enhver, der lægger Mærke til Tidens Rørelser, kan se er forestaaende og nærmer sig paa en meget truende Maade.

Dette Værks Modstandere henvende saaledes ikke alene Verdens Opmærksomhed paa dets Styrke og paa den Kjendsgjerning, at uagtet det kun har været en kort Tid paa Jorden, har det dog alligevel en Kæmpes Kræfter, men de stadfæste ogsaa, at visse Profetier angaaende det gaa i Opfyldelse til Trods for Alt, hvad den sekteriske Verdens forenede Anstrengelser kunne gjøre for at forhindre, at dette Tegn paa guddommelig Inspiration bliver virkeliggjort. Dette Forhold er meget interessant og oplysende. Den Lektie, som den Almægtige derigjennem synes at have i Sinde at lære Verden, er af stor Betydning og indeholder mange advarende Ord.

I det Følgende anføres nogle af de Profetier, som ere blevne udtalte angaaende dette Værks, denne Kirkes — almindeligt kaldet Mormonismen — Fremgang og Levedygtighed. De lyde saaledes: „Og en Advarsels Røst skal lyde til alle Folk ved min Disciples Mund, som jeg har udvalgt i disse sidste Dage. Og de skulle gaa ud, og Ingen skal forhindre dem; thi jeg, Herren, har befalet dem at gaa. Ser, dette er en Fuldmagt fra mig, mine Tjeneres Fuldmagt og min Fortale til mine Befalingers Bog, som jeg har givet dem at kundgjøre for Eder, o I

Jordens Indvaanere. Derfor frygter og skjælver, o I Folk; thi hvad jeg, Herren, har heri forordnet dem, skal fuldbyrdes... Ransager disse Befalinger, thi de ere sande og trofaste, og de Profetier og Forjættelser, som ere i dem, skulle alle vorde opfyldte." (Pagtens Bog 1 : 4—7, 37.) „Thi Zion skal tiltage i Skjønhed... hendes Grændser skulle udvides, hendes Staver skulle bestyrkes." (82 : 14.) Thi hun skal ikke flyttes fra sit Sted. Jeg, Herren, har talet det, Amen." (90 : 37.) Sluttelig, som en Forsikring til de Hellige om, at de ikke skulle tvivle angaaende disse Ords Opfyldelse, har Herren sagt, at „han har svoret ved sin Almagts Kraft at være hendes Frelse og hendes høje Taarn". (97 : 20.)

Der kan henvises til flere andre Skriftsteder af lignende Indhold og Mening, men disse ere tilstrækkelige til at vise, at meget tydelige og bestemte Profetier ere udtalte angaaende dette Værks Fremgang og Stabilitet, og at Intet kan omstyrte det eller blot hæmme dets Udvikling.

Som allerede nævnt, er dette Forhold dobbelt interessant og betydningsfuldt paa Grund af den Fremgangsmaade, som vore Modstandere have fulgt lige fra Begyndelsen. Dersom de havde ladet os være i Fred og ikke gjort saa mange energiske og fortvivlede Forsøg paa at knuse og tilintetgjøre vor Kirke med alle de Midler, der stod til deres Raadighed, baade ærlige og uærlige, da kunde vi kun have bevist disse Profetiers Opfyldelse i een Retning, nemlig med Hensyn til Kirkens Vækst og Udvikling, og denne Opfyldelse vilde have tabt meget af sin Betydningsfuldhed, eftersom Forholdene vare gunstige, saaledes at der ikke var Brug for nogen ualmindelig Tilkjendegivelse af en højere Magt, medens vi og den hele Verden med os paa den Maade, Sagen nu staar, vide, at disse Fremskridt ere gjorte til Trods for, at hele Verden modarbejdede dem, til Trods for, at denne oplyste Tids Lærdom, at forbigangne Aarhundreders Traditioner — Udstødelse af Familien og Samfundet — Pøbelhobes Baal og Brand og Snigmorderens Kugler — Armeers truende Angreb — Landsforvisninger, at alle disse og mange Farer maatte mødes enkeltvis og overvindes, før Kirkens Vækst var sikret. Det er denne Kjendsgjerning, der indeholder Beviset for, at dette Værk er ledet af og dets Fremgang opnaaet ved en Magt, som er større og stærkere end alle de mægtige Kræfter, der have modarbejdet det. Dette er en uomstødelig Kjendsgjerning, og det er Tidsspilde at diskutere Sagen fra noget andet Standpunkt. En Maskine, som under gunstige Forhold er i Stand til at udføre en bestemt Mængde Arbejde, kan ikke udføre saa meget under ugunstige Forhold, hvor disse gjøre sig gjældende og benyttes i den Hensigt helt at forhindre den fra at arbejde. Dersom to Opfindere skulde tilbyde os to forskjelligt konstruerede Maskiner, bestemte til at udføre det samme Stykke Arbejde, og den ene (A) vilde sige, at hans Rival kunde gjøre næsten, hvad det skulde være, for at forhindre hans (A's) Maskine i at udføre netop saa meget Arbejde,

som han paastod den var i Stand til, den vilde dog udføre det, da maatte dette anses for at være en ganske eneståaende Paastand, hvadenten hans Rival eller Folk i Almindelighed søgte at forhindre Maskinens Virksomhed eller ej. Det kunde ikke forklares paa en almindelig, naturlig Maade. Vi maatte indrømme, at overnaturlige Kræfter gjorde sig gjældende i dette Apparat; men en saadan Maskine kan ikke konstrueres af Mennesker.

Det er et saadant Fænomen, „Mormon"folket i Forening med dets Modstandere ere i Stand til at fremvise for Verden. Anti-„Mormonerne" have forsøgt at lemlæste og ødelægge denne Kirke og at tilintetgjøre dens Indflydelse — de have haanet, forbandet og anraabt deres Guder om Bistand imod den, gjort dens Fjender til deres Venner for at modarbejde den, men Alt forgjæves. „Mormonismen" gaar stedse fremad i fuld Tillid til, at dens Mission vil krones med Held. Den Fremgang, som den hidtil har gjort, varsler godt om dens fremtidige Vækst og Trivsel. Den lille Sten, der blev „løsreven, og det ikke ved Hænder", vil vedblive at voxe og rulle frem over Jorden, og Ingen kan standse den.

Heri kan Verden finde det Vidnesbyrd, som den ved sine egne Handlinger har offentliggjort, nemlig: At den Magt, der leder og styrer dette Værk, ikke er jordisk men overnaturlig og derfor guddommelig, og at Værkets nuværende Stilling til Verden er en saadan, at det er klogest at lade „Mormonismen" være i Fred, dersom man ikke vil hjælpe til at rulle den fremad; thi ved at bekjæmpe den risikerer man at komme til at stride imod Gud selv.

Bryan om Menneskets Forfædre. Jeg gaar ikke med til saa meget af Udviklingslæren, som Nogle have for Skik. Jeg har endnu ikke kunnet overbevise mig selv om, at Mennesket virkelig nedstammer fra de lavere Dyr. Jeg har ikke i Sinde at finde Fejl ved dem, der hylde en saadan Anskuelse; jeg ønsker blot at sige, at det staar dem frit for at føre deres Slægtregister tilbage til Aberne, hvis de kunne finde nogen Fornøjelse eller Ære deri; men de have ikke Lov til at sætte mig i Forbindelse med deres Familietræ, naar de ikke kunne skaffe bedre og paalideligere Beviser end dem, der hidtil ere fremkomne.

Det er sandt, at Mennesket i nogle Henseender ligner Dyrene, men Mennesket har Forstand saavel som et Legeme og en Sjæl saavel som Forstand. Forstanden er større end Legemet, og Sjælen er større end Forstanden, og jeg er en Modstander af, at Menneskets Aistamning skal bedømmes efter den ene Trediedel — og det den mindste. Fairbairn gjør den meget rigtige Bemærkning, at det ikke er nok at forklare Mennesket som et Dyr; det er ogsaa nødvendigt at forklare det i Historien — forklare dets aandelige Udvikling, og dette gjør Darwinismen ikke. Aben er ifølge denne Theori ældre end Mennesket, men dog er den endnu Abe, medens Mennesket er Ophavsmanden til Civilisationen og den høje Kultur, som vi nu ere omgivne af. William Jennings Bryan.

Dødsfald.

Søster Borghild Knuttsen døde den 21. December 1913 i Arendal, Norge, og blev begravet den 27. Ældsterne Norman H. Salvesen og David L. Jensen forestode Begravelsen. Søster Knuttsen blev født den 27. September 1894 og blev døbt den 27. September 1913. Hun efterlader sig en Moder, en Broder og to Søstre.

Missionærernes Rapport for December 1913.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
William Jensen	Aalborg	9	6028	33	2698	53	41			
Peter H. Sørensen	Aarhus	14	6325	64	3474	236	104	1	3	2
Jesse H. Nielsen	Kjøbenhavn	14	10829	142	5614	106	85			
Ole Andersen	Bergen	12	4657	88	1812	263	152	3		
C. M. Nielsen	Kristiania	14	8427	393	1957	367	131	6		5
James C. Bolander	Trondhjem	7	1354	22	848	175	124			
Totalsum for Missionen		70	37620	742	16403	1200	637	10	3	7

Ovenstaaende Rapport for December viser, at det største Arbejde gjennemsnitlig pr. Missionær er udført i følgende Konferencer:

1. Skrifter uddelte.

1. Kjøbenhavns Konf. 773, 2. Aalborg Konf. 670.

2. Bøger omsatte.

1. Kristiania Konf. 22, 2. Kjøbenhavns Konf. 10.

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. Kjøbenhavns Konf. 401, 2. Aalborg Konf. 300.

4. Evangeliske Samtaler.

1. Kristiania Konf. 28, 2. Trondhjems Konf. 25.

Indhold:

„King Follet Talen" 17
Guds Tilværelse 22
Tankesprog 23
Redaktionelt:
En Historie om de to Lamper .. 24
Missionsnyheder 27
Hvorledes det Onde vendes til det Gode 27
Bryan om Menneskets Forfædre .. 31
Dødsfald 32
Missionærernes Rapport 32

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn K.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)